

Finansielt sammenbrud truer, mens krig eller fred står på spil i det amerikanske midtvejsvalg

Leder fra LaRouchePAC den 11. oktober (EIRNS) – Verden er ved et vendepunkt, med et finansielt sammenbrud der tegner sig så tydeligt, at selv Den Internationale Valutafond advarer om en sandsynlig ny “stor depression”. Sammenholdt med den netop udgivne rapport fra IPPC (Internationale Panel for Klimaændringer), der kræver en folkemorderisk afindustrialisering og affolkning af planeten, så kunne behovet for en hastig forandring til et helt nyt paradigme ikke være mere tydelig, som Schiller Instituttets grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche understregede i sin internationale webcast i dag.

“Der er brug for et nyt Bretton Woods-system; der er brug for Glass-Steagall; vi er nødt til at slippe af med kasino-økonomien; vi skal have kredit til finansiering af realøkonomien, og vi skal grundlæggende have et nyt kreditsystem til at finansiere investeringer på multinationalt plan blandt alle verdens lande for at bringe verden ud af denne fare for en økonomisk depression” erklærede Zepp-LaRouche. Og tiden for handling er inde nu, på grund af det truende økonomiske sammenbrud og de samtidige bestræbelser fra det britiske imperiums side på at så økonomisk og politisk kaos, især i USA, hvor ‘pøbelens’ vold, finansieret af George Soros, i de seneste uger har haft til formål at udløse en “farverevolution” imod præsident Donald Trump for at sikre, at han ikke kan følge op på sit løfte om at have gode forbindelser til Rusland og Kina samt genindustrialisere USA.

Trump har korrekt sagt, at demokraterne er blevet “vanvittige

og skøre”, hvortil Zepp-LaRouche tilføjede, at de voldelige drengestreger omkring bekræftelsen af dommer Brett Kavanaugh for Højesteret viser, at demokraterne har “mistet enhver sans for grænser! Dette er en helt hysterisk situation og meget farlig ... det geopolitiske etablissement gik helt amok. Faktisk optrappede de deres kampagne, både mod Rusland og Kina, på hidtil usete måder. Og dette er et spørgsmål om krig eller fred. Folk bør forstå, at demokraterne virkelig er blevet vanvittige i spørgsmålet om Rusland og også Kina, og at de ikke bør falde i denne fælde, fordi “det ville betyde tredje verdenskrig.”

Zepp-LaRouche påpegede, at de finansielle eliter selv efter sammenbruddet i 2008 ikke drog nogle konsekvenser af deres egne fejltagelser og fortsatte med den samme vanvittige politik, hvilket har skabt betingelserne for et nyt, værre, nedbrud, som bekymrer selv IMF’s administrerende direktør Christine Lagarde. Men chancen for at IMF “reformerer” sig selv er nul, advarede Zepp-LaRouche. “IMF er virkelig en bankerot organisation”, og det blev udtalt af min mand, Lyndon H. LaRouche, Jr., i 1975, da han foreslog at erstatte denne IMF med en international udviklingsbank, som ville give langsigtet kredit med lav rente til udviklingsprojekter i udviklingssektoren. “Hvis det var blevet gjort, ville vi ikke have et flygtningeproblem”, bemærkede Zepp-LaRouche. “Vi ville have velstående lande over hele kloden; men nu med Den Nye Silkevej går politikken i den rigtige retning.”

I stedet fortsatte de imperialistiske bankfolk med “bare at pumpe penge ud – kvantitative lempelser. Og nu har centralbankerne grundlæggende opbrugt og udtømt alle disse instrumenter.” Deres forsøg på at tæske lande til underkastelse, som det gøres med Italien, vil komme til at give bagslag. “Jeg tror ikke man bør glemme, at begge den italienske regerings koalitionspartier, Lega og Five Star Movement-partiet, har Glass-Steagall – ikke kun på deres partiprogram – men også i koalitionsaftalen Hvis nogen

udefra skubber dem ind i et sammenbrud, vil jeg ikke udelukke muligheden for ... eller rettere sagt er det ganske sandsynligt, at de vil indføre Glass-Steagall som selvforsvar ... der er brug for Glass-Steagall; vi er nødt til at slippe af med kasinoøkonomien ”

Virkeligheden er, at der “lige nu finder et oprør sted i hele verden ... imod denne forfejlede neoliberale politik” observerede Zepp-LaRouche. Opstanden er af en sådan karakter, at et politisk “jordskælv” er sandsynligt, når næste valg til Europa-Parlamentet finder sted til april. Men Zepp-LaRouche advarede om, at vi ikke kan vente til april, fordi “krisen er over os nu”.

Den netop offentliggjorte IPCC-rapport om at fjerne kul som brændstof fra planeten, er til dels en reaktion på dette oprør, men især “en desperat indsats fra imperiets styrker mod Trump ... især rettet imod Den Nye Silkevej, imod Bælt- og Vejinitiativet ... Og det er en indsats for virkelig at stikke en kæp i hjulet på denne dynamik,” forklarede Zepp-LaRouche. “Hele diskussionen om hvorvidt menneskets CO2-udledning forårsager klimaforandringer er fuldstændig absurd, men også meget farlig, for, som man kan se, er befolkningen hjernevasket.” Pointen er, understregede hun, “at dette intet har at gøre med reelle problemer. Dette er en massepsykose, og det drives af hedgefondene, af Wall Street, fordi handlen med CO2-udledningskvoter er kvaksalveri.”

Og “at pålægge en global kulstofafgift , som der også bliver presset på for, vil betyde, at de (globalisterne, red.) atter har et godt instrument imod national suverænitæt, for når man engang er enig om, at de nationale økonomier skal underkaste sig krav med hensyn til deres CO2-udledning, går man igen i retning af globalistisk øko-fascisme. Det er ikke videnskabeligt. Jeg synes det er det modsatte: Det er oligarkisk, og det er en indsats, der virkelig – efter min mening – primært er rettet mod Den Nye Silkevej, men naturligvis også mod Trump, imod Tyskland og mange andre

lande.”

Og Zepp-LaRouche konkluderede: “Vi må have den modsatte tilgang: Vi skal være optimistiske om menneskets evne til at overgå til fusionskraft, at udvikle helt nye videnskabelige metoder til energi, sikkerhed for råvarer og rumrejser.”

**POLITISK ORIENTERING den 6.
september 2018:
53 afrikanske lande kommer
til Beijing for at
samarbejde med Kina om at
bygge fremtiden.
Se også 2. del.: diskussion.
Klik her.**

Med formand Tom Gillesberg

Video 1. del:

Video 2. del, diskussion:

Lyd:

Ny rapport kan bestilles: 2. bind, Den Nye Silkevej Bliver til Verdenslandbroen; En fælles fremtid for menneskeheden

English: See below

**Bestil vores nye rapport på engelsk!: 500
kr. for den trykte rapport, 374 sider**

Forsendelse: porto 50 kr. pr. rapport.

**Rapporten kan også hentes på vores
kontor: Sankt Knuds Vej 11, kld. t.v.,
Frederiksberg**

**Rapporten kan bestilles fra Schiller
Instituttet i Danmark: tlf. 53 57 00 51
eller 35 43 00 33 eller e-
mail si@schillerinstitut.dk**

Homebanking: 1551-5648408; Giro: 564-8408

Dankort/Paypal: via vores butik

LaRouche-bevægelsen har spillet en enestående rolle i udviklingen af forslag til international økonomisk udvikling og sat retningslinjer for politiske beslutninger, som nu i stigende grad er udbredte i verden. Ved slutningen af Den kolde Krig, og den deraf følgende mulighed for internationalt samarbejde om menneskehedens fælles mål, foreslog Lyndon og Helga LaRouche i 1997 "Den Eurasiske Landbro" som en "Ny Silkevej ... for Global Økonomisk Udvikling". Efter bekendtgørelsen af Bælt- og Vejinitiativet fra den kinesiske præsident Xi Jinping i 2013 (et forslag i samklang med LaRouche-forslaget) offentliggjorde LaRouche-bevægelsen det første bind af "Den Nye Silkevej bliver til Verdens-Landbroen", en 374-siders rapport der indbefatter store udviklingsprojekter fra hele verden under rammerne af den økonomiske tilgang, som er grundlagt af Lyndon LaRouche.

Vi er glade for at annoncere udgivelsen af dette andet bind, "Den nye Silkevej bliver til Verdens-Landbroen: En fælles fremtid for menneskeheden", hvor vi giver dig et opdateret billede af fremskridtene i Kinas Bælt- og Vejinitiativ, herunder detaljerede analyser region for region og nyligt opdaterede kort. Vi fremhæver også principperne for fysisk økonomi og økonomiske metrikker opdaget af Lyndon LaRouche; metrikker, på hvilke muligheden for at hæve levestandarden for menneskeheden afhænger. Vi undersøger de vestlige nationers strategiske forhold til det nye paradigme, og hvilke udfordringer der skal imødegås for at overvinde det gamle paradigmes tilgang med britisk geopolitik, og erstatte det med LaRouches overordnede program for at overvinde det truende økonomiske kollaps i Vesten.

Som Schiller Instituttets grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche har sagt: "Jeg tror, at den Nye Silkevej er et typisk eksempel på en ide, hvis tid er kommet; og når en idé på den

måde bliver til en materiel realitet, manifesterer det en fysisk kraft i universet.

“Udnyt dette kraftfulde værktøj til politisk beslutningstagning og politisk organisering!

Helga Zepp-LaRouches introduktion til rapporten:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

English:

Table of Contents and Helga Zepp-LaRouches introduction to the report:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

NYHEDSORIENTERING AUGUST 2018:

**Skriv under! Appel for et nyt
Bretton Woods kreditsystem;
Lederne for USA, Rusland,
Kina og Indien må handle!**

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

**Skriv under!: Appel for et
Nyt Bretton Woods
kreditsystem;
Lederne for USA, Rusland,
Kina og Indien må handle!**

Del gerne linket:

http://international-schillerinstitute.nationbuilder.com/nbw_petition_danish?recruiter_id=2945

**POLITISK ORIENTERING den 23.
august 2018:**

**Trump og USA må sammen med
Kina, Rusland og Indien
etablere et nyt Bretton Woods
fastkurs kreditsystem**

Med formand Tom Gillesberg

Video:

Lyd:

Stop det britiske angreb på præsidenten, og gør en ende på Londons pengesystem

Leder fra LaRouchePAC d. 20. august: Blot uger fra det vigtige amerikanske midtvejsvalg, har vi afsløret de amerikanske aktører i 'Russiagate'-kupforsøget mod præsident Trump – hos FBI, i justitsministeriet, blandt lederne af overvågningsstaten såsom John Brennan – så grundigt, at de kan ende med at blive retsforfulgt for forbrydelser begået i forbindelse med deres "undersøgelse". Den juridiske snigmorder Robert Mueller ser i stigende grad desperat ud i sine bestræbelser på at lokke præsidenten i en fælde, og udarbejde en betænkning der lægger op til, at den nye Kongres skal afsætte ham.

De britiske bagmænd for dette kup, med undtagelse af den radioaktive MI6-officer Christopher Steele, er imidlertid stadig skjult for det overvældende flertal af amerikanerne. Disse er lederne for MI6 og GCHQ – den britiske forløber til NSA – der, fra det øjeblik Donald Trump overvejede at gå ind i præsidentkampen, bad de amerikanske efterretningstjenester og politiske cirkler om at stoppe ham, fordi han kunne engagere sig i stormagtsamarbejde med Rusland og Kina. I denne proces har de, som præsidenten sagde søndag, skabt en rasende ny "McCarthyisme" i Amerika.

Londons monetære system, som ved at ødelægge præsident Roosevelts Bretton Woods-system, atter gjorde byen til verdens mest fremtrædende finanscenter, har ikke frembragt andet end afindustrialisering og frihandel i USA og Europa og konstante gældskrises rundt om i verden. Det er i krise nu igen, forklædt som en "valutakurs-krise i de fremvoksende markeder" ('emerging markets' –red.).

Vi forsvarer præsidentskabet, indtil Mueller er endeligt besejret, fordi det, i den finanskrisen der nu er under opsejling, med præsident Trump er muligt, med en akut tilbagevenden til en Glass-Steagall bank-reorganisering. Samarbejde med andre stormagter og BRICS-lande for at udstede store kreditter til nye infrastrukturprojekter er muligt med præsident Trump. Selv et {seriøst} angreb på briternes frihandelssystem ved at afskære muligheden for valutaspekulation og vende tilbage til principperne for FDR's Bretton Woods-system, er muligt, hvis der eksisterer et samarbejde mellem præsident Trump og lederne af Kina, Indien, Rusland og andre større økonomier.

Vi forsvarer præsident Trump mod det britiske angreb, for at gøre en ende på det forfejlede britiske monetære system og indføre Lyndon LaRouches "fire love" for at genskabe kreditsystemet under Bretton Woods.

Præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, sagde i et webcast d. 17. august: "Gennem årene har min mand gentagne gange opfordret til en reetablering af Bretton Woods-systemet for at vende tilbage til en økonomi efter Hamiltons principper, at vende tilbage til et kreditsystem for dybest set at udslette kasinoøkonomien, slippe af med derivat-boblen og overgå til national bankvirksomhed; at have suveræne regeringer til at stå for kreditudstedelsen, og dernæst have et internationalt kreditsystem Senere specificerede han det mere, og sagde at den eneste kombination af lande, der har magt til at afvikle det britiske imperialistiske finanssystem baseret i City of London og Wall Street, ville være en fire-

magts kombination bestående af USA, Rusland, Kina og Indien.

Så vi har skrevet denne nye appel, som faktisk er en opfordring til lederne af disse fire lande, ikke for at udelukke andre, men for at lade disse fire lande være den centrale gruppe af nationer, som kunne udforme et nyt Bretton Woods-system, og sidenhen kunne invitere andre; og alle lande, der gerne vil slutte sig til, ville være velkomne til at deltage.

Se, det haster. Der er mange mennesker der siger, at den næste økonomiske storm vil ramme godt og vel inden midtvejsvalget. Der er mange analytikere der siger, at Federal Reserves "tapering" – den såkaldte renteforhøjelse – skal stoppes hurtigt, fordi den er ved at få gældsboblen til at eksplodere. Instituttet for International Finans i Washington har netop offentliggjort tal der viser, at Verdens samlede gældsætning har nået 247,2 billioner \$, og det er en stigning på 11,1 % indenfor bare det sidste år. Så vi sidder på en krudttønde, og alting kan i princippet udløse et sammenbrud af boblen der, hvis den ikke bliver behandlet, vil medføre fare for økonomisk kaos med uforudsigelige konsekvenser...

Vi ønsker at foretage en verdensomspændende mobilisering af hvert enkelt land, enhver magt, enhver person på planeten, til at appellere til disse ledere – nemlig præsident Trump, præsident Putin, præsident Xi Jinping og premierminister Modi – om at foretage denne handling; og helst at bruge FN's generalforsamling, som vil starte i september, til at sætte dette på dagsordenen."

Erstat 'London-dollar' med Nyt Bretton Woods før valutakrisen eksplodere

Leder fra LaRouchePAC d.19. august: For ti år siden, da det globale finanssystem var i færd med at bryde sammen, sagde grundlægger af *EIR*, Lyndon LaRouche, i en webcast: "Det nuværende internationale monetære system kan ikke reddes. Hvis man forsøger på at redde det, vil man miste planeten."

Nu, ti år senere, har centralbanker – der har trykt 14 billioner \$ i nye bankreserve-penge for at forsøge at redde det monetære system – således effektivt afstedkommet en ny international 'valutakrise', der leder i retning af bølger af 'defaults' (misligholdelse –red.) på selskabs- og statsgæld, bankfallitter og det der er værre – værre end i 2008. Den misledende betegnelse 'den tyrkiske krise' maskerer en tredobling af global virksomhedsgæld siden 2010, med 75 % af den samlede gældsudvikling i de såkaldte 'avancerede' lande, hvis reelle lønninger og levestandard er faldet siden 2008 på tværs af Europa og Latinamerika og i USA. Den kan ikke betales tilbage. Som LaRouche sagde dengang: "Man må vælge: Udskift systemet eller få en ny planet ...

Vores mål må være at opmuntre lederne for mindst fire stormagter – USA, Kina, Rusland og Indien – til at føre an i at vende tilbage til Bretton Woods-systemet, der blev påbegyndt af Franklin Roosevelt i 1944. Dette var, som LaRouche sagde i broadcastet den 18. november 2008, et kreditsystem, ikke et monetært system.

Det står klart, hvad det monetære system har været, siden Bretton Woods i 1971-73 blev erstattet af et system med 'flydende satser': Skabelsen af enorme mængder af dollars i London og Londons 'offshores' gennem eurodollar- og

petrodollarmarkederne, til trods for at det var meningen, at dollaren skulle være den internationale reservevaluta. 5 billioner \$/dag i spekulative valutatransaktioner. London er igen verdens finansielle center, med hovedvægten lagt på spekulativ aktivitet på bekostning af reelle økonomiske investeringer, og yderligere faldende levestandard, både op til og efter krakket i 2007-08.

Hvad et Nyt Bretton Woods-‘kreditsystem’ betyder, er også klart: En fast vekselkurs, et guldreservesystem, som kanaliserer en international strøm af kredit fra industrielt udviklede lande til udviklingslande og eksporterer kapitalgoder til sidstnævnte “til formidling af teknologi; hvorledes? Ved forbedring af infrastrukturen ... hvilket er nødvendigt for at gøre det muligt at forbedre produktiviteten af arbejdskraften med en vis grad af færdigheder.”

Dette er blevet påbegyndt af Kinas Bælt- og Vej-Initiativ, som tydeligt har vist forskellen mellem udstedelse af *kredit*, og udstedelse af centralbank-penge, bankreserver.

Nu hvor nationerne, der er blevet påvirket af krisen, diskuterer handel i nationale valutaer, skal de fire nøglemagters ledere gøre springet til et Nyt Bretton Woods. Den internationale appel, som netop er blevet lanceret på Schiller Instituttets hjemmeside, opfordrer dem til at gøre dette:

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/nbw_petition

Som LaRouche sagde om dette presserende projekt: “Vi kan skabe et nyt kreditsystem blandt nationer, som jeg tror – hvis USA, Rusland, Kina og Indien enes – de fleste nationer i verden gerne vil tilslutte sig, især i betragtning af alternativet. Og derfor kan vi skabe et nyt verdenssystem, et nyt kreditsystem, i modsætning til et monetært system. Og under disse betingelser kan vi fortsætte med at udstede kredit i stor skala til genopbygning af verdens fysiske økonomi. Vi kan organisere en genopretning af samme type, som vi gennemgik

under Præsident Franklin Roosevelt tilbage i 1930'erne og 1940'erne. Og det vil vi ikke afvige fra, tænker jeg, når først vi har gjort det.”

LaRouches opfordring til nyt Bretton Woods: På 47-årsdagen for Nixons fjernelse af dollarens guldstandard

15. august (EIRNS) – Den 15. august er en historisk dato, fortalte Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche under en konferencesamtale med LaRouche-bevægelsens amerikanske medarbejdere i dag. For nøjagtigt 47 år siden afsluttede Richard Nixon fastkurssystemet og afkoblede dollaren fra guldstandard. Lyndon LaRouche var nok den eneste økonom, der med absolut klarhed indså hvad det ville betyde. Han sagde, at hvis Vesten holdt sig til de monetaristiske politikker, der var repræsenteret ved dette træk af Nixon, ville verden uvilkårligt gå ind i en ny mørk tidsalder med fare for en ny fascisme og depression – medmindre der opstod et nyt retfærdigt økonomisk system, et Nyt Bretton Woods system. Og det er præcis, hvor vi står i dag.

De kommende 90 dage indtil midtvejsvalget i USA vil være afgørende for, om der enten nås et nyt paradigme, eller om det fører til økonomisk kaos og fare for krig. Der er en klar vending i 'carry trade'-handelen undervejs, fra de

fremvoksende markeder og tilbage til dollaren, hvilket til dels blev udløst af Den amerikanske Centralbanks rentesatser, men også har flere systemiske grunde. Der er mange såkaldte eksperter, bankfolk, alle slags mennesker fra det finansielle miljø, der advarer om, at en fuldkommen økonomisk storm, vil komme ud af denne krise i de fremvoksende markeder, og at den vil kunne ramme USA og resten af verden, selv inden midtvejsvalget.

Der er en overhængende krise i forhold til Tyrkiet. Dette skyldes ikke Trumps sanktioner mod Tyrkiet, men snarere den systemiske karakter af krisen. Dette har også at gøre med det faktum, at Tyrkiets præsident Erdogan i den seneste tid har været i gang med en strategisk nyorientering, hvor han erklærer, at han ønsker at være en del af BRIKS, der er involveret i opbygningen af en ny finansiell arkitektur, og af den grund bliver han politisk angrebet med økonomisk krigsførelse.

Allerede tilbage på G20-topmødet i Hangzhou i 2016 forlangte Kina en ny finansiell arkitektur, og sagde at årsagerne til finanskrisen i 2008 ikke var blevet afhjulpet. Kina har i mellemtiden taget store skridt til at modvirke spekulation, forbudt spekulation i landet og forbudt kinesiske investorer at involvere sig i spekulative projekter i udlandet.

Nu, i forbindelse med straffesanktioner der er gået over gevind mod forskellige lande, forbereder disse lande sig på at forlade dollaren. For eksempel indeholder lovforslaget, som senator Lindsey Graham og andre indførte i det amerikanske senat, nye sanktioner mod Rusland, hvilket indebærer forbud mod al russisk bankvirksomhed i udlandet, handel med russiske statsobligationer, forbud imod at Aeroflot kan lande i USA, nedgradering af diplomatiske forbindelser mellem USA og Rusland – ud over sanktioner på grund af Skripal-sagen, for hvilket der absolut ikke er blevet fremlagt bevis. Det er naturligvis et alvorligt spørgsmål, og den russiske premierminister Medvedev sagde for et par dage siden, at de

betragter dette som en økonomisk krigserklæring, og at hvis sådanne sanktioner gennemføres, vil Rusland tage passende modforanstaltninger.

Dette angreb på Rusland er det samme som det britiske kupforsøg mod præsident Trump: Hele formålet var at ødelægge mulighederne for at have forbedrede forbindelser mellem USA og Rusland. Og hvis man har den slags handelskrig, hvilket vi allerede så i forbindelse med CAATSA-lovforslaget i august sidste år, som blev stemt op til 98-2 i Senatet, hvilket umuliggør et veto af Trump, så har man sat kursen imod en komplet katastrofe.

Trump's foranstaltninger mod Tyrkiet vil ikke kunne tvinge Erdogan til at kapitulere, men vil medføre det modsatte resultat. Der er en indsats fra britisk side for at opnå denne kapitulation. For eksempel er der en artikel af Jim O'Neill, som er den tidligere leder af Goldman Sachs, og som nu er leder af Chatham House/Royal Institute of International Affairs. Han kommer med en fuldstændig advarsel om, at Erdogan skal kapitulere, at han må give efter for (økonomisk –red.) voldtægt af Tyrkiet, og at hverken Rusland eller Kina vil hjælpe.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov er imidlertid nu i Ankara, og han interviewede TASS, hvor han sagde, at Rusland allerede omdanner sin handel med Tyrkiet til deres nationale valutaer, at de gør det samme med Iran, og at de også taler om dette med Kina. En tilbagevenden til handel i nationale valutaer vil ikke løse det globale problem, men det kan være et vigtigt mellemliggende skridt i retning af et fuldt udbytte af et Nyt Bretton Woods-system, som LaRouche har angivet.

Dette ville betyde, at den globale spekulative boble ville blive fastfrosset og gennemgå en konkursbehandling; der ville blive etableret et system med faste valutakurser; hvert land skal have en nationalbank for suveræn kontrol over kreditgivning; et internationalt clearinghus ville blive

oprettet for at balancere samhandelen på langt sigt; og internationale investeringer til lave renter baseret på klare videnskabelige principper for fysisk økonomi ville blive tilskyndet. Der er allerede taget skridt i denne retning i form af AIIB, BRIKS 'New Development Bank', 'New Silk Road Fund'.

For at Vesten kan deltage fuldt ud, vil det kræve en genindførelse af Glass/Steagall-bankopdeling for at slippe af med kasinoøkonomien; derefter oprettelse af nationalbanker til at udstede kreditter for produktive investeringer, for sidenhen at kunne gå med i denne form for internationalt samarbejde.

Lyndon LaRouche understregede for mange år siden den pointe, at den eneste måde at gøre det på er ved at bryde det Britiske Imperiums magt, og det kræver en firemagtaftale – Rusland, Indien, Kina og USA – og sidenhen, kan andre lande, der ønsker at overleve, knytte sig til det nye system.

Hvad der sker i USA, vil være afgørende for at få det til at ske, i særdeleshed at kuppet mod præsident Trump bliver stoppet.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede sin strategiske gennemgang med følgende overvejelser:

Hvad angår verdenshistorien har vi nået et punkt, som Nikolaus af Cusa meget profetisk genkendte allerede i det 15. århundrede, nemlig, at man ikke kan have 'halve løsninger'. Når man har en systemisk krise, kan man ikke løse det i den ene region og have fred der, mens andre regioner går i skuddermudder; man er nødt til at have fat i de remedier, der afhjælper det systemiske problem i hele systemet.

Det er det, som Lyndon LaRouches livsværk har handlet om. Han har ikke kun været den bedste og sandsynligvis den eneste økonom, der er værdig til titlen, men han har viet hele sit liv til at finde løsninger på et højere niveau, på niveauet af

“modsætningernes sammenfald”, som Cusa udtrykte det.

Dette er et af disse enestående momenter i historien. Der er mange perioder, hvor man ikke kan gøre meget, som '60'erne', '70'erne'; Det var rolige perioder, hvor tingene gik sin gang, og man kunne ikke gøre meget, for alt var helt låst i klare mønstre og systemer. Men nu: enhver der ikke er helt fra forstanden kan se, at det gamle system kollapse! EU er i forfærdelig form; der er alle de strategiske tilpasninger, der fremkommer; der er oaser af håb. Så det er ikke klart endnu: det er en meget udefineret situation, hvor løsningen ligger parat, og det faktum, at status quo ikke kan forblive som det er nu, står tydeligt klart.

Man skal se på det i det lange historiske perspektiv: Vi er i en overgangsperiode fra en æra af den menneskelige universelle civilisation til en ny. Og den nye æra vil enten være med de neokonservative og den britiske imperium faktion, hvilket sandsynligvis vil føre til udryddelsen af civilisationen i en termonuklear krig, for det er hvad konfrontationen med Rusland ville indebære. Eller vi kan rykke ind i en ny civilisationstid, et nyt paradigme, et nyt sæt internationale relationer baseret på respekt, på suverænitet, med fokus på de mest avancerede traditioner i hver kultur, hvor forholdene mellem mennesker endelig vil blive menneskelige! Folk vil forholde sig til hinanden som Einstein og Planck, Humboldt og Schiller. Alt man behøver at gøre er at studere deres korrespondance, og man vil forstå, på hvor højt et niveau folk kan relatere til hinanden.

Vi er ikke dyr; vi behøver ikke at gå med snuden nede ved jordoverfladen. I stedet kan vi løfte vores blik mod stjernerne og virkelig flytte den menneskelige civilisation til en helt ny æra af kreativitet og samarbejde, en æra uden fattigdom, og hvor hvert eneste barn har mulighed for at udvikle dets fulde potentiale, konkluderede Zepp-LaRouche.

Lyndon LaRouche: Det britiske Imperium er stadig den civiliserede verdens fjende nr. 1

Jason Ross: Ingen forstår briterne bedre end Lyndon LaRouche. Alt imens Storbritannien ikke længere hersker over havene eller verden med skibe, fly og imperiehære, så inficerer deres måde at tænke på kulturer i hele verden og former den måde, hvorpå folk analyserer og opfatter virkeligheden. Storbritannien udøver også magtfuld kontrol over verdens finanssystem gennem City of London og deres indflydelse over Wall Street. De har haft utrolig succes med at bondefange vore eliter til at være overbevist om, at amerikansk råstyrke med britisk hjerne bør kontrollere verden.

Men, hvor mange flere amerikanske liv skal ofres, og hvor mange flere ofre for unødvendige, geopolitiske krige skal dø og lide i hele verden på vegne af britiske, geopolitiske strategier, før vi udrydder dette barbariske system?

Lad os lytte til LaRouche:

Download (PDF, Unknown)

Uden at tilslutte sig Asiens 'Nye Silkevej', står Trump over for et finanskrak

Leder fra LaRouche PAC, USA, 7. jan., 2018 – Præsident Donald Trumps administration kan ikke miste flere muligheder, hvis den skal udføre den plan, som det amerikanske folk, først og fremmest, valgte Trump til: At få USA ud af evindelige krige i udlandet og genopbygge og genindustrialisere nationen.

Hvis den store skattelettelse til selskaberne er alt, hvad Trump-administrationens økonomiske politik har at byde på, så står præsidenten og nationen over for et forestående finanskrak og endnu en såkaldt »stor recession«, der er meget værre end den foregående. Den enorme selskabsgæld og aktiemarkedsboble, som allerede i et årti er blevet skabt med gratis penge fra centralbanken, og som nu er omgivet af det, analytikere kalder »alt-boblen« med andre, eksploderende gældskategorier, kan ikke klare den mindste, kommende rentestigning. Skattelettelser for selskaberne vil ikke redde denne boble, men derimod blot i højere tempo pumpe den op, indtil den eksploderer. Storbankerne på Wall Street og i London kæmper sig ud af denne gæld ved at genforsikre den – samle den i pakker og sælge den videre – vel vidende, at den ikke kan honoreres. Amerikanske bankers sikring af gæld – selskabs-junkgæld, bil- og kreditkortgæld, studentergæld osv. – er vokset med \$1,1 billion, eller 25 %, blot i 2017.

Det Hvide Hus og Kongressen må ganske enkelt trodse Wall Streets gammelkonesnak om Glass/Steagall-loven og genindføre

denne lov omgående, for at isolere kommerciel bankpraksis fra denne kasinospekulation, før den eksploderer. Og de må udstede statskredit til ny infrastruktur og et videnskabsprogram som drivkraft for økonomien, og således genopbygge produktivitet og velbetalt, produktiv beskæftigelse.

Men netop heri ligger problemet. Præsidentens møde på Camp David i denne weekend med det Republikanske lederskab, og som angiveligt skulle dreje sig om en 1\$ billion stor infrastrukturplan, ser ikke ud til at fremvise den store diskussion eller det store fremskridt. Desperate tåbeligheder kommer frem – som at omdirigere måske \$2 mia. i annulleret amerikansk hjælp til Pakistan, til byggeri af veje og broer! – hvilket betyder, at Det Hvide Hus absolut ikke har nogen idé om, hvordan et investerings- og anlægsbudget til infrastruktur kan skabes eller finansieres. Selv hjælpen til genopbygning efter katastroferne i de stater og områder, der er hærget af orkanerne – og som omfatter afgørende infrastruktur til elektricitet og storm-kontrol – er blevet forsinket uden nogen som helst handling i næsten tre måneder.

Og dog vil guvernøren for Vest Virginia, når han på onsdag holder sin tale om Statens Tilstand, bygge på en langfristet forpligtelse på \$80 mia., som han har, fra et kinesisk selskab, støttet af en statsejet bank i Kina. Guvernøren af Maryland, der nu gennemfører forundersøgelser til en maglev-linje (svævetog) fra Baltimore til Washington, har en \$5 mia. stor forpligtelse fra Japan. Er der tale om en mystisk hemmelighed?

Nej, der er snarere tale om en invitation fra Kina, der virkelig er win-win, til USA om at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet for storslåede infrastrukturprojekter; og en voksende »konkurrence« fra Japan for at bruge sine store kapaciteter for infrastrukturteknologi i og for andre lande, i nogle tilfælde sammen med Kina. Og Rusland og Sydkorea gør det samme med byggeri af avancerede kernekraftreaktorer.

Og der er ligeledes tale om USA's første finansminister, Alexander Hamiltons metode til kreditskabelse til ny infrastruktur og teknologier til varefremstilling, som er forklaret af Lyndon LaRouche i det 21. århundredes form. Både Kina og Japan anvender disse metoder til statslig kreditskabelse. Tilbuddet om at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet er der, givet af præsident Trumps gode ven, Kinas præsident Xi. Dette forklares fuldt ud i *Amerikas fremtid på den Nye Silkevej*, som er brochuren om LaRouches »Fire Økonomiske Love«, der uddeles til hele Kongressen.

Den amerikanske præsidents 'Tale om nationens tilstand' den 30. jan. bliver sidste chance for, at denne win-win-strategi skal komme fra administrationen; og Kongressen må under alle omstændigheder tage dette spørgsmål op og vedtage det som lov. Uden dette, og uden Glass-Steagall, vil vi se den gigantiske Wall Street gældsboble og »finansieringsteknikker« blive pumpet op i endnu mange uger og måneder, indtil den brister ned over den amerikanske økonomi.

Foto: Præsident Donald J. Trump vandrer hen ad Det Hvide Hus' vestlige kolonnade / 3. jan., 2018.

**POLITISK ORIENTERING den 27.
december 2017:**

**Vil Trumps tale til nationen
30. januar 2018 indlede en ny**

æra?

Video:

Lyd:

Britiske aktiver kræver krig for at stoppe Trump-samarbejde med Rusland og Kina

Leder fra LaRouche PAC, USA, 20. dec., 2017 – Forsiden af *Newsweeks* julenummer er en gjaldrende overskrift, over et billede af Vladimir Putin, og som proklamerer: »Putin forbereder sig til Tredje Verdenskrig«, efterfulgt af »Ja, det varsler ballade«. Tysklands *Bildzeitung* har i dag en lignende fantasi og rapporterer om to unavngivne NATO-folks vurdering af den nyligt afsluttede Zapad 2017-militærøvelse, som Rusland og Belarus har gennemført, som en øvelse af et totalt mobiliseret, russisk angreb på Europa, med 100.000 tropper (der var faktisk tale om en størrelsesorden på 10-20.000), der først skulle besætte de tre baltiske lande og fra luften angribe nøgleinfrastruktur i Tyskland, Sverige og Finland og affyre Iskander-missiler ind i Polen fra Kaliningrad. National Public Radio, finansieret af den amerikanske regering, lavede i dag et interview med den russiske dissident Garry Kasparov, der himlede op om Putin som en diktator uden opbakning fra sin befolkning, og som roste Obamas chef for National Intelligence, James Clapper, for i denne uge at sige, at Putin

»ved, hvordan man manøvrerer et aktiv, og det er, hvad han gør med præsidenten«. (Var der nogen, der sagde indblanding i et udenlandsk valg?)

Psykotisk? Paranoidt? Det, der står klart, er, at briterne og deres aktiver i USA og Europa er hysteriske over præsident Trumps fortsatte bestræbelse på at etablere venskaber med Rusland og Kina. For at stoppe ham, træffer de nu forholdsregler for at forberede befolkningerne i Amerika og Europa til krig med Rusland, en krig, der meget vel kunne betyde afslutningen af civilisation, som vi kender den. Det er hele formålet med det igangværende kupforsøg imod præsident Trump fra forrædere, der arbejder på vegne af britisk efterretning gennem Muellers »Russiagate«-heksejagt.

Både russiske og kinesiske regeringsfolk reagerede meget skarpt på den Nationale Sikkerhedsstrategi, som blev offentliggjort af Det Hvide Hus i mandags, og som var udarbejdet af nationale sikkerhedsrådgiver H.R. McMaster og hans team. Talsmand for den russiske præsident, Dmitry Peskov, kaldte det et »imperialdokument«, der hævder, at enhver økonomisk eller militær styrke, som Rusland og/eller Kina viser, er en direkte trussel mod USA. Dokumentets påstand om, at Ruslands eller Kinas fremgang »krænker verdensordenen«, sagde Peskov, »fortolkes selvsagt som en unipolær verden, der er reduceret til udelukkende at være i Amerikas interesse og tjene Amerikas behov«. Talsmand for Kinas Udenrigsministerium, Hua Chunying, sagde, med reference til sikkerhedsdokumentet, at »de udviklingsmæssige præstationer, som Kina har opnået, anerkendes universelt, og det er nytteløst at forsøge at forvrænge kendsgerningerne på vegne af nogen eller af noget land.«

Det var Trump selv, der talte om udgivelsen af den årlige Nationale Sikkerhedsstrategi, snarere end den sædvanlige praksis, hvor det er den nationale sikkerhedsrådgiver, der leder udarbejdelsen af strategien, som introducerer den til pressen. I sin tale afviste Trump at beskrive hverken Kina

eller Rusland som fjender eller modstandere (som selve rapporten gør), men blot som konkurrerende »rivaler«, og at han i stedet ville »forsøge at opbygge et godt partnerskab med dem, og andre lande, men på en måde, der altid beskytter vores nationale interesse«. Blot i løbet af den seneste uge har Trump ført to, betydelige telefonsamtaler med Putin, og, som *EIR* (stort set alene) har rapporteret, så foretog Trump i sidste måned et besøg til Kina, der dannede et nært venskab med Xi Jinping og en voksende, økonomisk forbindelse med Kina og dets Bælte & Vej Initiativ.

Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag insisterede, så må Trump gives tilstrækkelig styrke til at gå videre end til »konkurrence«, hinsides det geopolitiske standpunkt, som holder vestlige ledere fanget i nulsums- og vinder-kontrabater-mentaliteten. Han må gives midlerne til at forstå det Nye Paradigme, der nu spreder sig i hele verden, og som drives frem af Kinas Nye Silkevej, baseret på et win-win syn på internationale relationer og et koncept for menneskehedens fælles mål. Dette er konceptet, som Lyndon og Helga LaRouche skabte efter Sovjetunionens fald, for, én gang for alle, at gøre en ende på imperieopdelingen af verden i krigsførende fraktioner. Lyndon LaRouches igennem halvtreds år kreative forslag om en ny, økonomisk verdensorden, der berører alle hjørner af planeten, er nu ved at blive til virkelighed gennem Bælte & Vej. USA og Europa klamrer sig stædigt til den bankerotte, gamle orden, til myten om det »frie marked«, som Det britiske Imperium nu igennem snart 300 år har faldbudt til verden – på trods af den kendsgerning, at selve den Amerikanske Revolution grundigt besejrede denne imperieorganisation og etablerede et nyt system, baseret på kredit til skabelse af en produktiv fremtid, snarere end på et penge- og gældsdiktatur.

Der er ingen tid at spille med at omvende Vesten tilbage til dette Amerikanske System, som blev udtænkt af Alexander Hamilton og promoveret af Lyndon LaRouche. Forslaget til en

skattelovgivning, der i dag blev vedtaget af Kongressen, skaber ny gæld til halvanden billion dollar, men pumper ganske enkelt disse penge ind i økonomien uden nogen direktiver, og hvor de vil fortsætte med at nære spekulation snarere end at udvide realøkonomien, på samme måde, som den Kvantitative Lempelses pengetrykning har gjort i løbet af de forgangne ti år. Hvis denne samme kredit blev udstedt under et Amerikansk System for dirigeret kreditudvidelse, kunne USA's økonomi på relativt kort tid blive transformeret. Dette er essensen af LaRouches Fire Love, som det forklares i den nye pamflet, som LaRouche PAC har udgivet i denne uge: »LaRouches Fire Love & Amerikas fremtid på den Nye Silkevej« ([udlagt på LaRouche PAC's webside](#)).[1] Befolkningen er vred og søger direktion. Denne pamflet, sammen med LaRouche PAC's dossier, der afslører Muellers kupforsøg, udgør midlerne til at give denne direktion og give præsident Trump de midler, han behøver, for at lykkes med sit erklærede mål – at gøre Amerika stort igen.

Foto: December 22, 2017 Cover of Newsweek Magazine (Fair Use)

 [1] Se [Brochuren med dansk introduktion](#)

og video, '[En Ny Æra for USA: LaRouches Fire Love](#)';
fuldt dansk udskrift.

Udsigten til nye økonomiske bånd mellem Kina og USA i en 'Ny Æra' får London-slænget til at gå amok

Leder fra LaRouche PAC, USA, 6. nov., 2017 – Ved afslutningen af præsident Trumps besøg til Japan i dag – det første af de i alt fem nationer, han skal besøge på sin Asien-rejse – er der lækket nogle oplysninger om noget af det økonomiske indhold, der forventes drøftet på Trumps møde på torsdag med den kinesiske præsident Xi Jinping; og den blotte udsigt til dette er bandlyst i London/Wall Street-aksen, der er fast besluttet på at beholde sit mislykkede, monetaristiske system for udplyndring, geopolitik og krig, koste, hvad det vil.

Efter besøget til Sydkorea i morgen og aktiviteter i Kina onsdag, vil Trump og Xi mødes den 9. november i Beijings Folkets Store Hal, hvor, siges det, man vil annoncere, at den uafhængige, kinesiske rigdomsfond, China Investment Corp. (CIC) vil indgå i en enhed med Goldman Sachs, med kinesisk finansiering af investeringer i amerikansk, fysisk økonomi som formål. Dette blev, uden kildeangivelse, rapporteret i dagens *Wall Street Journal* (der ellers har brokket sig og jamret over, at Kina ikke åbnede tilstrækkeligt op for Wall Streets indtræden).

Man forventer annoncering af andre hensigtserklæringer for

kinesisk-amerikanske erhvervsrelationer, for aftaler om energi, landbrug, transport, osv. Handelsminister Wilbur Ross er på vej til Kina med en delegation af ledere fra 29 amerikanske firmaer.

Der har været ubekræftede forlydender om en investering på omkring \$5 mia. til CIC-Goldman Sachs-projektet. Men målene for investeringerne siges at omfatte højteknologisk varefremstilling, jernbaner, hovedveje og lignende kategorier, der falder uden for området for fast ejendom. Mulighederne i USA inden for disse områder er enorme, i betragtning af det desperate behov for byggeri af infrastruktur i katastrofeområderne, der har været ramt af orkaner og brande, samt i afgørende zoner med forfalden infrastruktur i hele landet, såsom New York/New Jerseys transportsystem og de aldrende sluser og dæmninger på De Store Søer og floderne, osv.

Det, der er nødvendigt på den amerikanske side, ud over en »kick-start«-enhed som eksemplificeret med CIC-Goldman-initiativet, er en nationalbank, der tjener nationen, og som kan modtage og dirigere enorme mængder af investeringer og kreditter inden for rammerne af et banksystem, der er reorganiseret efter Glass/Steagall-lovens principper. Kinesiske investeringer, inklusive konvertering af beholdninger i eksisterende, amerikansk statsgæld til i stedet at ligge til grund for gæld, der er infrastrukturelateret, er mere end velkomne.

Det, der i denne uge står på spil i Beijing, er konceptet for »Kinesisk-amerikanske bånd i en Ny Æra«, rapporterede *Xinhua* i dag med reference til præsident Xis fremlæggelse af en Ny Æra på det nyligt afsluttede, KKP's 19. Nationalkongres. *Xinhua* bemærker, at »de kinesisk-amerikanske bånd er afgørende for en ny type af internationale relationer og for fællesskabet for menneskehedens fælles fremtid. Siden Trump blev indsat i embedet, har de to ledere bevaret en tæt kontakt, inklusive personlige møder, telefonsamtaler og meddelelser til hinanden

... [Denne uges] møde er af stor betydning for de kinesisk-amerikanske relationer og for fred, stabilitet og fremgang i det asiatiske Stillehavsområde, og i verden«.

Denne favorable sammenhæng forklarer timingen for udløsningen af et vildt Russiagate-angreb mod Wilbur Ross, lederen af den amerikanske erhvervsdelegation, der skal slutte sig til Trump i Kina. Operationen mod Ross har en klassisk, britisk *modus operandi* for beskudte tricks. I løbet af den forgangne weekend, kom der anklager ud i britiske og tyske medier om, at Ross har hemmelige, belastende, russiske forretningsforbindelser, baseret på data i optegnelser, der for nylig er dukket op, ved navn »Paradis-papirerne«. Det er en gentagelse af hit-operationen fra 2015, »Panama-papirerne«, som blev lanceret imod bestemte personer. I dag er denne smædekampagne i alle de amerikanske medier, med britiske »eksperter«, såsom Londonavisen *Guardians* Jon Swaine, der er gæst på National Public Radio. Dagens hovedoverskrift i *Washington Post* lyder, »Lækkede filer forbinder USA's handelsminister til Putin-allierede«. Ross fordømte angrebet som »fuldstændig forkert«, da han i går talte med CNBC, aftenen før sin afrejse til Kina.

Kendsgerningen er den, at muligheden for bevægelser mod en »Ny Æra«, fra Trumps dage, 8.-10. nov., i Kina, er i live og har det godt. Han vil dernæst mødes med den russiske præsident Vladimir Putin i forbindelse med APEC-topmødet i Vietnam, og med den indiske premierminister Narendra Modi på sidelinjerne af ASEAN/Østasiatisk topmøde i Filippinerne.

Foto: Præsident Donald J. Trump og frue Melania Trump besøger Japan. 6. nov., 2017. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

Trumps udfordring i Asien er hans økonomi derhjemme; Kinas Bælte & Vej tilbyder vejen til en løsning

Sidste nyt: 5. nov., 2017: Et forsøg på at køre præsident Donald Trumps forestående møder med Kinas præsident Xi, Ruslands præsident Putin og andre ledere, af sporet, blev søndag lanceret i tyske og britiske medier. Disse medier rapporterer, at handelsminister Wilbur Ross, der ledsager præsidenten til Asien, er under russisk indflydelse, baseret på en indirekte investering i et shippingfirma på Marshall-øerne. Den underliggende rapport er tydeligvis blevet udarbejdet forud for rejsen og er udkommet fra International Consortium of Investigative Journalists.

Leder fra LaRouche PAC, USA, 5. nov., 2017 – Præsident Donald Trump blev den 4. nov. hårdt presset af interviewer fra Fox News, Laura Ingraham, om krav om strategisk adgang til Kinas finansielle markeder, store handelskoncessioner, bekendelser om at »stjæle intellektuel ejendom«, og så videre, og så videre, når han skal mødes med Kinas præsident Xi Jinping. Det skal især bemærkes, at Trump svarede, at han *ikke* tog til Asien for at stille disse krav, fordi hans store interesse ligger i at løse atomvåbenkrisen omkring Nordkorea, og fordi han har en særdeles god arbejdsrelation med præsident Xi.

I nattens løb den 4. nov., mens han fløj fra Hawaii til Japan, bekræftede præsident Trump, at han skal have et tredje møde med den russiske præsident Putin i forbindelse med APEC-topmødet i Da Nang, Vietnam.

Præcis, som han har gjort, siden før han blev valgt, trodser Trump atter Londons og Wall Streets politik med hensyn til

Kina og Rusland, og det er grunden til, at disse kræfter fortsat indsætter den juridiske morder, Robert Mueller, og britisk efterretning, til at forsøge at tvinge præsidenten ud af embedet.

Tidligere chef for Goldman Sachs og tidligere finansminister Hank Paulson repræsenterede Wall Street og City of London i en kronik i *Washington Post* søndag, hvor han krævede, at, med Xi, »burde Trump være strategisk og insisterende mht. at forsvare Amerikas industrier i fremtiden, i særdeleshed inden for finansielle tjenesteydelser«, og burde insistere på, at Kinas finansmarkeder åbner op for investeringsbank-/hedgefund-modellen. Samme dag udløste Londonavisen *Times* et langt angreb på Putin og Trump, og som hævdede, at det »endelig står fuldstændig klart«, at både Brexit og valget af Trump var indbydes forbundne resultater af den samme, onde indflydelse fra »Putins venner«. (Dette er utvivlsomt også kilden til de transatlantiske økonomiers 10 år lange stagnation!)

Trump's afgørende opposition mod disse 'Rumleskaft-lignende' imperietiltag betyder, at der er et enormt potentiale for »win-win«-samarbejde som resultat af denne Asien-rejse.

Men den virkelige udfordring for Trump er at forstå, hvor stort, behovet for USA's økonomi – for slet ikke at tale om Europas – er for fordelene ved at tilslutte sig Kinas Bælte & Vej Initiativ, og for at forfølge et nyt paradigme for gensidigt fordelagtige, nye infrastrukturprojekter og videnskabelige gennembrud.

Trump tog til Asien, mens han pralede med USA's aktiemarkeder og »2 million nye jobs«; men Amerikas arbejderes reelle lønninger falder fortsat, 90 % af disse jobs er ikke produktive; og den amerikanske arbejdsstyrke holdes i en nedgangstilstand pga. den eksploderende epidemi af narko- og alkoholafhængighed, affødt af afindustrialiseringen.

Og, i kølvandet på de mange katastrofer med orkaner og brande,

fremkommer der nu krav om omgående byggeri af ny infrastruktur til beskyttelse af befolkningen, og som løber op i hundreder af milliarder af dollar i investeringer, der er nødvendige *nu*. Dette er, bortset fra at være nødvendigt for at redde liv og bevare økonomisk produktivitet, det enkeltstående område, hvorfra produktiv, vellønnet beskæftigelse vil komme.

Dette var Trumps valgsignatur, som hidtil ikke er blevet initieret. Den eneste, nye infrastruktur, der foreløbig er blevet lanceret i de orkanramte områder i USA, er en ny kystpipeline i Texas, som finansieres af PowerChina. Linjerne af økonomisk innovation, som Wall Street hævder, Trump må tvinge ned i halsen på Kina, bliver allerede hurtigst forfulgt i Kina, takket være præsident Xi.

Den enkeltstående vej til det, Trump førte kampagne for, er igennem en genindførelse af Glass/Steagall og en nationalbank efter Hamiltons principper således, som det er skitseret af *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, og gennem at USA tilslutter sig »Bælte & Vej«-politikken.

Dette er værd at kæmpe for; det inkluderer at lukke Muellers heksejagt ned sådan, som medlemmer af USA's Kongres er begyndt at kræve.

Foto: Præsident Donald J. Trump holder tale på Yokota Flybase, Japan, 5. nov., 2017. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

Kinas Kommunistiske Partis

Nationalkongres åbner onsdag, og dernæst rejser Trump til Kina; Det Nye Paradigme er muligt og presserende nødvendigt

Leder fra LaRouche PAC, USA, 17. okt., 2017 – Der er gået fem år, siden Xi Jinping blev partiformand og præsident for Kina under Kinas Kommunistiske Partis sidste Nationalkongres i 2012. Den transformation, der, som et resultat af Bælte & Vej Initiativet har fundet sted i dette korte tidsrum, ikke alene internt i Kina, men også internationalt, er verdenshistorisk og betagende. Det Nye Paradigme, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået i løbet af de seneste halvtreds år – for en verden fri af krig, og fri af fattigdom, hvor alle borgere i verden kan deltage i skabelsen af hans eller hendes egen, og hele menneskehedens, fremtid – dette Nye Paradigme opleves nu i Kina og bliver spredt til hele verden gennem den Nye Silkevej.

Tuo Zhen, talsmand for Kinas Kommunistiske Parti, sagde på en pressekonference i dag, at Bælte & Vej Initiativet nu er blevet inkorporeret i flere FN-dokumenter, at, »mellem 2013 og 2016, har kinesiske selskaber investeret omkring \$560 mia. i udlandet, betalt over \$100 mia. i forskellige former for skat til værtslandene, og skabt millioner af jobs for lokalsamfundene«. Han sagde, at investeringerne har været med til, at modtagerlandene har kunnet »transformere deres resurser og arbejdskraft til fordel for udvikling«, og at »Kina har udviklet partnerskaber af forskellig art med omkring 100 lande, regioner og regionale organisationer. Kinas

venskabskreds udvides dag for dag«.

Præsident Trump anser sig selv for at tilhøre denne voksende venskabskreds, men det haster med, at han benytter chancen med sit besøg i Kina om to uger til fuldt og helt at integrere USA's økonomi i Bælte & Vej, både for, at amerikansk industri kan deltage i og drage fordel af de massive udviklingsprojekter i hele verden, og ligeledes for, at Kinas enorme beholdning af amerikanske statsobligationer kan få lov til at deltage som kredit til genopbygning af den tidligere amerikanske, industrielle og videnskabelige storhed. LaRouches begreb om en nationalbank til udvikling, efter Hamiltons principper, og som er én af LaRouches Fire Love, er blevet entusiastisk modtaget af ledende kinesiske og japanske økonomer under diskussioner med EIR, som et middel til at anbringe deres enorme reserver af amerikanske statsobligationer i nyttige, produktive investeringer, og som atter vil gøre USA til en partner i global udvikling, som det var i FDR's og JFK's æra.

Londons og Wall Streets herrer, der forsøger at bevare deres bankerotte derivatbeholdninger, er desperate for at standse præsident Trump i at tilslutte sig det Nye Paradigme. I løbet af de seneste dage har BBC, City of Londons *The Economist*, *Wall Street Journal* og *Washington Post* alle publiceret vilde udfald mod Xi Jinping (den nye Mao, diktatoren, den nye Stalin, storinkvisitoren, osv.), med det formål at forgifte præsidentens besøg i Kina. Ligesom med Russiagate-hysteriet fra samme kilde, lader det amerikanske folk sig ikke længere så let snyde.

Under en konferencesamtale med sine medarbejdere i dag sagde Helga Zepp-LaRouche, mht. dette svangre øjeblik i historien:

»Vi bryder igennem på mange niveauer. Det er måske ikke det store, bragende gennembrud, men jeg ser fremskridt på mange niveauer mht., at folk anerkender vores autoritet for at have udviklet denne vision og er villige til at konfrontere mere

seriøse ideer, og især, at folk forstår, at Lyndon LaRouche var den, der forudsagde alle disse ting, med begyndelse i hans erkendelse fra 1971 af, hvad det betød, at Nixon fjernede Bretton Woods-systemet, og især, at han praktisk talt var den eneste, der identificerede, at Sovjetunionen ikke ville overleve sine politikker i 1984, hans forudsigelse i 1988 om den tyske genforening, og hans forudsigelse fra 2007 om sammenbruddet af det globale finanssystem. Jeg mener, at folk virkelig må hævde vores autoritet mht., hvem, vi er, mht. at fremlægge Lyns økonomiske teori og tanker. Jeg tror, folk nu er bedre i stand til at konfrontere disse mere dybtgående begreber, som er associerede til Lyns evne til at foretage denne form for korrekte analyser.

Så jeg er forhåbningsfuld mht., at vi kan vinde denne kamp på kort sigt. Vi bør være passende glade og motiverede for at overbevise folk om at komme med på vognen og tilslutte sig en helt ny æra i civilisationen; for på en eller anden måde at appellere til folks forestillingsevne – med klassisk musik, en verden uden fattigdom, en verden, der er forenet omkring ideen om én menneskehed. Jeg mener, vi kan få budskabet ud og få folk med om bord i stort tal.«

Foto: Xi Jinping aflægger rapport til Kinas Kommunistiske Partis (KKP) 19. Nationalkongres på vegne af KKP's 18. Centralkomite i Folkets Store Hal i Beijing, Kinas hovedstad, 18. okt., 2017. (Xinhua/Lan Hongguang)

Trump: Puerto Ricos gæld til Wall Street er

udslettet! Nu må vi have det Nye Silkevejs- paradigme med kredit og opbygning

*Leder fra LaRouche PAC, USA, 4. okt., 2017 – Præsident Donald Trump udtalte den 3. okt., mod slutningen af sit besøg i Puerto Rico, det, der forekommer at være den indlysende sandhed om situationen: Ødelæggelse har udslettet Puerto Ricos statsgæld på anslået \$72 mia., sammen med hele øens infrastrukturfundament; øens økonomi må genopbygges for folket. Wall Street er gået amok; Præsidentens fremlæggelse af virkeligheden har stillet spørgsmålstegn ved Wall Street-systemet. **LaRouche-handleplanen**, der blev udgivet den 31. aug. efter orkanen Harvey først gik i land, omfattende Glass-Steagall, kreditskabelse og økonomisk genopbygning, må vedtages.*

Trump talte i et interview med Geraldo Rivera, der blev vist på Fox News' Hannity-show i går aftes, hvor han sagde:

»Vi må se på hele deres gældsstruktur. De skylder jo en masse penge til jeres venner på Wall Street. Og vi må udslette denne gæld ... sige farvel til den. Jeg ved ikke, om det er Goldman Sachs, men hvem så siden, det er, så kan I vinke farvel til det. Vi må gøre noget ved det. Gælden på øen var massiv ... Vi vil hjælpe dette folk.«

Dernæst tilføjede præsidenten:

»Vi vil få gang i elektriciteten igen. Det blev jo fuldstændigt udslettet. Det var ikke bare et par elmaster, der røg. Det var elværker. Det var en masse kostbart udstyr, men det var udstyr i en dårlig tilstand. Men vi vil sætte det i god stand.«

Wall Street begyndte omgående at skræppe op. Til en start begyndte Mick Mulvaney, kontoret for management og budget, at udtale sig og forsøge at neddæmpe, hvad Trump havde sagt. Mulvaney sagde til CNN: »Jeg ville ikke tage det helt bogstaveligt ...« *New York Times* var de første til at udgive det store spørgsmål i sin overskrift her til morgen, »Trump lover at udslette Puerto Ricos gæld, kan han gøre det?« Dernæst udgav *Times* version nummer to, »Det Hvide Hus nedgearer Trumps løfte om at rydde Puerto Ricos gæld«.

Men, sandheden er sandheden. Det er ikke alene hele Puerto Ricos økonomi, der er blevet ødelagt, men der er også henved 90 millioner mennesker, der – i en større eller mindre grad – lider under katastrofer i hele det mellemste breddegradsbælte tværs over de amerikanske lande, fra jordskælv i Mexico ved Stillehavet og til orkanbæltet, der strækker sig til de caribiske Leeward Islands (del af de Små Antiller), og med Golfstaterne ind imellem. I Puerto Rico er den første rednings- og nødhjælpsfase stadig i gang. Militære og civile teams arbejder maksimalt og blev i går lykønsket af Trump. Ting, der aldrig før er udført, udføres nu for at overvinde krisen, som f.eks. den øverstbefalende for Hærens Ingeniørkorps, der rapporterede, at de forsøger sig med nedkastning fra luften for at stabilisere den skadede overløbskant på Guajataca-dæmningen – en 100 år gammel jordstruktur, der er i fare.

Den sluttelige genopbygningsfase for Puerto Rico, samt den sluttelige stabiliseringsfase af responsen til katastrofen, kan ikke blot være en ekstrapolering af disse redningsoperationer. Man kan ikke køre en økonomi på dieselgeneratorer og flaskevand. Øen har brug for et jernbanenet, det første nogensinde. (Øen har hidtil kun haft en 10,7 mil (ca. 17 km) lang bybane). Kernekraftværker, de første nogensinde. Og opfyldelsen af den sydlige kystby Ponces plan om at blive »Porten til de amerikanske lande« på den globale Maritime Silkevej.

Nødvendigheden af at blive en del af Bælte & Vej Initiativet er klar. Se f.eks. på det, der nu finder sted i Haiti – lige i centrum af de amerikanske kontinenters orkan- og jordskælvszone. Kina og borgmesteren for Port-au-Prince har annonceret et multimilliarddollar-program for genopbygning af byen og dens opland, inklusive forsvarsværker mod storm, el- og vandforsyning, sikre boliger, og det hele på et nyt, produktivt niveau. Se på kontrasten til den måde, hvorpå Obama-administrationen, på vegne af Wall Street, blankt afviste forslaget om at bruge en »ingeniørkorps-fremgangsmåde« for at redde og genopbygge Haiti efter det forfærdelige jordskælv i 2010, med efterfølgende sygdom og lidelse i de forgange syv år.

Vi kan nu – efter Trumps udtalelser – forvente en optrapning af de i forvejen skandaløse angreb mod ham. Husk, hvad der ramte Bill Clinton, efter han i 1998 sagde, at verden havde brug for »en ny finansarkitektur«. Inden for tre måneder gik sagen om hans afsættelse i gang. Disse angrebs stamtavle er den samme – det døende, britiske, monetaristiske system, som det fremlægges i det nye *EIR-dossier*, »Bob Mueller er en umoralsk, juridisk morder: Han vil gøre sit job, hvis I giver ham lov«, en rapport, der endelig kan bringe hele den fjendtlige operation til fald.

Vi er stolte over at annoncere, at, i denne situation, der nu er under udvikling, indvier vi, torsdag, den 5. okt. kl. 12 EDT (kl. 18 CET, dansk tid), et nyt, internationalt webcast (på engelsk) med Schiller Instituttets stifter og forkvinde, *Helga Zepp-LaRouche*, om den »Nye Silkevejsånd«.

(Webcastet kommer her:
<http://newparadigm.schillerinstitute.com/blog/2017/10/04/new-schiller-institute-webcast/>)

Foto: Præsident Donald Trump trykker hånd med kaptajn David Guluzian, øverstbefalende officer for amfibiefartøjet USS Kearsarge under et besøg på skibet for at diskutere de

igangværende operationer i Puerto Rico og de amerikanske Jomfruer. 3. sept., 2017. (US Navy)

Kina forpligter sig til storstilede infrastrukturprojekter i Filippinerne

3. okt., 2017 – En delegation af regeringsministre fra Filippinerne var i Kina i sidste uge, hvor deres kinesiske modparter indgik en forpligtelse til at finansiere flere storstilede infrastrukturprojekter og aftalte at optrappe planlægningen af første og anden fase af projekter i hele landet. Deres målsætning er at blive færdig med forhandlingerne inden starten af det 31. ASEAN-topmøde, der i år holdes i Filippinerne fra 10.-14. nov., og som vil se deltagelse af den kinesiske premierminister Li Keqiang.

Byggeriet af to store broer i Manila er planlagt til at gå i gang i november. Kinas handelsminister Zhing Shang bad den filippinske finansminister Carlos Dominguez, der ledede delegationen, om at prioritere 8 af de 12 projekter på præsident Rodrigo Dutertes liste over første fase. Disse projekter omfatter, ud over de to broer i Manila, et stort vandmanagement- og dæmningsprojekt, de skal forsyne Manila med vand; en plan om kunstvanding ud fra Chicofloden i den nordlige del af Filippinernes største ø, Luzons, og som har været på tegnebordet i over 40 år; en hævet motortrafikvej i Davao City på Mindanao; en industripark; to narko-rehabiliteringscentre; broer, der forbinder flere øer i

øgruppen Visayas, der ligger mellem Luzon og Mindanao; et landbrugsteknisk center; og genopbygning af Marawi, byen på Mindanao, der blev besat af ISIS-relaterede terrorister i maj måned, og hvor der stadig foregår kampe. Mange af disse projekter har ligget på tegnebordet i årtier, med løfter fra Verdensbanken og andre, som aldrig materialiserede sig.

Dominguez sagde til kineserne: »Vi anerkender og påskønner det fortsatte engagement mellem vore regeringer om at sætte tempoet i vejret for forberedelserne til de udgiftstunge infrastrukturprojekter. Begge regeringer gennemfører bestræbelser for at strømline og fremme godkendelsesprocessen for disse flagskibsprojekter.«

Zhong tilskyndede Filippinerne til at trække på andre kilder til finansiering, inklusive Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Kinas Silkevejsfond, såvel som også Asiatisk Udviklingsfond. AIIB har for nylig aftalt at medfinansiere et projekt til oversvømmelseskontrol i Manila, sammen med Verdensbanken og regeringen.

Foto: Filippinernes præsident Rodrigo Duterte og Kinas præsident Xi Jinping. (Arkivfoto). Kina har bedt Filippinerne prioritere 8 af 12 store projekter på deres liste over første fase af et storstilet infrastrukturprogram, af hvilke mange har ligget på tegnebordet i årtier, og som nu får investeringslån fra AIIB og ADB, o.a.

En sejr over den nuværende uvidenhed

er en sejr over had.

Af Helga Zepp-LaRouche

Fra LaRouche PAC Manhattan Project Borgermøde i New York City, 30. sept., 2017.

Nu har Kina udviklet en ny model for udenrigspolitik, og det er virkelig vigtigt, at amerikanere bliver bekendt med den; for det er ikke sådan, at Kina er ved at tage over, sådan, som Bannon siger. At Kina på en eller anden måde truer med at tage USA's position. Nogle af jer husker måske, at der for et par måneder siden var et møde i New York, hvor den kinesiske ambassadør i Washington, Cui Tiankai, grundlæggende set fremlagde en præsentation, hvor han sagde, at der var 16 eksempler i historien, hvor et land ville overgå den magt, som frem til dette punkt havde været den dominerende. At det i 12 tilfælde førte til krig; og at, i 4 tilfælde overtog den fremvoksende magt simpelt hen den gamle dominerende magt. Ambassadør Cui sagde, at Kina hverken vil have de 12 tilfælde, hvor der blev krig, og ikke ville gentage disse eksempler; og heller ikke ville have de andre 4, for det, Kina tilbyder, er en helt ny model for relationer staterne imellem. Dette vil jeg gerne gennemgå, for jeg mener, det er absolut afgørende. Kina foreslår en ny model for stormagter, baseret på den absolutte respekt for de andre staters suverænitet, princippet om ikke-indblanding, princippet om accept af en anden samfundsmodel og et win-win-samarbejde mellem de to. Dette er selvfølgelig, hvad forholdet mellem USA og Kina bør blive til. Dernæst er et andet aspekt af denne nye, kinesiske model, en ny relation til Kinas naboer. Dette er allerede i kraft med ASEAN-landene, med Shanghai Samarbejdsorganisationen; det er i kraft i det Sydkinesiske Hav, hvor lande, der er naboer, indser fordelene ved gensidigt økonomisk samarbejde snarere end geopolitisk konfrontation.

Et tredje aspekt, som i et aspekt er det vigtigste, er, at

Kina har udviklet en helt ny model for relationer med udviklingslandene. Dette er mest synligt i Afrika. Det, Bælte & Vej Initiativet, den Nye Silkevej, har gjort på fire år, siden Xi Jinping annoncerede det, har ikke alene ført til historiens største infrastrukturprogram, hvor folk blot diskuterer, om det nu er 12 gange eller 20 gange så stort som Marshallplanen i genopbygningen (i Europa) efter Anden Verdenskrig. Det er et åbent spørgsmål; det er det gode. Det har fuldstændig forandret karakteren af det afrikanske kontinent, fordi kineserne har bygget jernbaner fra Djibouti til Addis Abeba; de bygger nu jernbaner fra Kenya og Mozambique hele vejen til Rwanda. De har bygget mange industriparker, vandkraftværker, systemer til kunstig vanding; og nu planlægger de at gennemføre det største infrastrukturprojekt nogensinde – Transaqua-projektet – der med sikkerhed ville transformere hele det afrikanske kontinent.

Dette er en ny model for relationer, og den er ikke baseret på geopolitik. Den har ideen om en alliance mellem fuldstændigt suveræne nationalstater; det er faktisk, hvad John Quincy Adams havde foreslået, da han var præsident for USA.

Download (PDF, Unknown)

**Einstein havde ret: En tåbe
er den, der
bliver ved at gentage sine**

fejl!

Af Helga Zepp-LaRouche

Nødvendigheden af en reorganisering af det miserable finanssystem, som er skyld i, at svælget mellem rig og fattig på uacceptabel vis er blevet større, og hvis uretfærdighed har gødet jorden for Brexit, Hillary Clintons valgnederlag, 'Nej' i den italienske folkeafstemning om forfatningsændring og nu, det elendige valgresultat for den Store Koalition i Tyskland, burde ikke være så svær at indse. De økonomiske nedskæringer i de nye, tyske delstater, der havde indledt Treuhand-politikken (som havde til opgave at privatisere statsejede virksomheder i det tidligere Østtyskland, -red.) under Birgit Breuel, var et udtryk for dette uretfærdige system. Uden denne oplevelse, affolkningen af hele landsbyer og følelsen af at være blevet skubbet ud i samfundets yderkant, på trods af renoverede markedspladser, ville reaktionen på flygtningekrisen i det østlige Tyskland aldrig være faldet så voldsomt ud, og AfD ville nu ikke være det stærkeste parti i Sachsen og det næststærkeste parti i de fire andre, nye delstater.

Men uagtet mainstreammediernes omfattende censur, vokser nu et helt nyt, økonomisk system, der beror på helt andre principper – nemlig på menneskehedens almene vel og et win-win-samarbejde mellem de deltagende stater. Det er i Tysklands egeninteresse at arbejde med i dette nye paradigme.

Einstein havde fuldstændig ret: »Man kan ikke løse problemer med den samme tankegang, ved hvilken de er opstået!«

Download (PDF, Unknown)

Amerikas fjende nummer Ét er Wall Street

Leder fra LaRouche PAC, 24. juli, 2017 – USA befinder sig nu i sit ottende år med en årlig økonomisk vækst på under 2 %, med en økonomisk infrastruktur, der er ved at falde fra hinanden, og ødelagt af dødsfald relateret til narkotikamisbrug blandt en befolkning i sin bedste alder, med faldende skatteindtægter og med enorme gældsbobler med udeblevne betalinger og på vej mod et finanskarak. Hvor tåbeligt er det så, at formanden for generalstabscheferne, general Dunford, ikke kan blive enig med sig selv, om nationens topfjende og top-nationale sikkerhedstrussel er Rusland, Kina eller Nordkorea!

Denne fjende er Wall Street og finansmagten i London, som det er allieret med. Der er en hel del, der beviser, at det amerikanske folk indser dette. Men deres valgte repræsentanter vil ikke give dem et lederskab for at bryde Wall Streets kasinoer op og standse et »nyt 2008-karak« således, at økonomien faktisk kan blive genopbygget.

De fleste amerikanere er klart ikke enige i »Russia-gate«, det hektiske forsøg på at feje befolkningen ind i en ny McCarthyisme imod præsident Trump, og som blev indledt af personer fra britisk efterretning for mere end et år siden og stadig dominerer de nationale medier. De vil have, at det stopper. De støttede, at Glass-Steagall kom med i begge partiers nationale valgprogram. En nylig opinionsundersøgelse viser, at flertallet af alle vælgere ønsker skat på benzin sat op og anvendt til at bygge ny infrastruktur. De ønsker en genopbygning af nationens industrikapacitet, og rumforskning vækker større interesse hos potentielle astronauter end nogen sinde før.

Men på samme måde, som Wall Street indfangede 'tea party'-bevægelsen fra 2009, med dens modstand mod bail-out og Wall

Street, og forvandlede den til »nul-regerings-partibestyrelsen« i det nuværende Repræsentanternes Hus; så er præsident Trump nu omgivet af en regulær Wall Street-liga, der er modstander af Glass-Steagall, af enhver intervention for at genoplive den industrielle økonomi og enhver indblanding i Wall Streets fremstormen mod endnu en nedsmeltning af lån, der er omdannet til finansielle instrumenter. Et medlem af denne liga, finansminister Mnuchin, er så bestikkelig, at han pålagde udenrigsminister Tillerson finansielle sanktioner for ikke at være tilstrækkelig anti-russisk.

Det er grunden til, at LaRouche Politiske Aktionskomite – LPAC – nu har mobiliseret for at bekæmpe Wall Street – og City of London – og forhindre et transatlantisk finanssammenbrud, værre end i 2008. Præsidentens vitale fredspolitik i samarbejde med Rusland og Kina, der på beundringsværdig vis fastholdes imod krigsslagordenen i medierne, Kongressen og efterretningstjenesterne, vil blive fejet bort, hvis vi tillader dette sammenbrud at slå til.

Handlingerne under denne mobilisering er en Glass/Steagall-reorganisering af bankpraksis og kredit, finansiering af nye, fysiske infrastrukturprojekter over hele kontinentet, en accelereret tilbagevenden til rumforskning og et forceret program for udvikling af fusionskraft. I alle disse spørgsmål vil samarbejde med Kinas Bælte & Vej infrastrukturinitiativ være af afgørende betydning.

Fjenden er Wall Street; den må brydes op.

(photo Alex Proimos / Flickr / CC BY-NC 2.0)

Hvad New York City kan lære af Afrika.

LPAC kortvideo

New York City er nu officielt gået ind i »Helvedessommeren«, skabt af reparationsarbejde, der for længst burde have været udført, omkring Penn Station. Dette arbejde vil reducere pendlernes adgang til dette afgørende omdrejningspunkt med 20 % af den halve million, daglige pendlere. For et par uger siden efterlod en togafsporing af et A-tog i New York dusinvis af sårede og forstyrrede hundrede tusinder af togrejser. Om to år vil den planlagte nedlægning af L-toget forstyrre 200.000 daglige togrejser i halvandet år. I dag er der 2,5 gange så mange forsinkelser i New Yorks undergrundsbane som for blot 5 år siden. Det er tydeligt, at transport i Amerikas førende by er på randen af sammenbrud. Og dette bør ikke komme som nogen overraskelse for dem, der har fulgt manglen på infrastrukturinvestering i løbet af de seneste årtier. Og slet ikke for Lyndon LaRouche, der kæmpede imod 1970'ernes ødelæggelse og under-investering i New York City, og Big Mac Kommunale Bistandsselskabs finansielle diktatur, der overtog det.

Mange af de umiddelbart nødvendige udbedringer er fuldstændigt åbenlyse for enhver, der kender til situationen. Erstat de 100 år gamle tunneller, der krydser Hudson- og East-floderne; opgrader koblingssystemet, som stammer tilbage fra Franklin Roosevelts præsidentskab, og forøg vedligeholdelse og reparationer, eftersyn af spor og udstyr; men det, der virkelig kræves, er et langsigtet perspektiv for det næste niveau af infrastruktur, det langsigtede perspektiv, hvis fravær forårsagede den krise, vi nu befinder os i. En krise, hvor New York City blot er et førende eksempel i USA. Uden at kæmpe for at vinde en forpligtelse over for et sådant langsigtet perspektiv for en ny platform, vil alle kortsigtede

udbedringer, selv om de er nødvendige, blot være at 'sparke dåsen hen ad gaden'.

For at gøre dette langsigtede perspektiv klart, lad os se på, hvad vi kan lære af Afrika og Kina.

Med et par af de lidt mere udviklede nationer, såsom Egypten og Sydafrika, som undtagelse, befinder afrikansk infrastruktur sig på et ynkeligt underudviklet niveau. Overvej engang disse tal:

Den totale transport af fragt via jernbane er i Afrika mindre end 10 % af det, den er i USA, Kina eller Europa.

Energiforbrug pr. person i Afrika: Kun 10 % af USA's, kun en tredjedel af Kinas. Det bliver tydeligere, når vi fokuserer på den højere form for energi, repræsenteret af elektricitet: Forbruget pr. person i Afrika er kun 6 % af det, det er i USA, og kun en fjerdedel af Kinas forbrug. Ja, faktisk har under halvdelen af afrikanere adgang til elektricitet overhovedet. Et typisk, amerikansk køleskab bruger mere end det dobbelte af det gennemsnitlige elektricitetsforbrug hos borgere i Nigeria eller Kenya.

Med en sådan utilstrækkelig infrastrukturplatform er udbredt økonomisk fremskridt simpelt hen umuligt. Og alligevel siger visse mennesker – og med 'visse mennesker' mener jeg Afrikas tidligere koloniherrer, med briterne i spidsen – at udvikling i Afrika bør ske ved hjælp af 'tilpassede teknologier'; at man bør have en trinvis fremgangsmåde over for forbedringer; at vandpumper, betjent med fødderne, eller solpaneller på en hytte, ville være nyttige opgraderinger. Det er nonsens. For eksempel den ynkelige 'Power Africa'-plan, som præsident Obama foreslog; det ville knap nok efterlade et mærke i de uhyrligt lave udviklingsniveauer.

(Obama): 'Det bliver jeres generation, der kommer til at lide mest. Hvis man sluttelig tænker på alle de unge mennesker, som alle her i Afrika talte om; hvis alle får en forhøjet

levestandard i en grad, hvor alle har en bil, og alle har aircondition, og alle har et stort hus, ja, så vil planeten koge over'.

Afrika må gå frem i store spring, ikke kravle fremad, og dette kan ske. Alene Congofloden vil kunne skabe skønsmæssigt 100.000 MW elektricitet; tilstrækkeligt til 100 millioner mennesker, eller flere. Med 40.000 MW alene fra den planlagte Grand Inga-dæmning. Transaqua for Vand-programmet, der ville bruge vand fra Congofloden og dens bifloder til at genopfylde, og sikre sejlads på, Tchadsøen, der nu er ved at tørre ud; dette ville være i en størrelsesorden, der ikke har sin lige nogetsteds i verden. Udvidelse af jernbanelinjer i Afrika indtager i dag en førende plads i verden. Det vokser; nye transportruter i hele Afrika vil forbinde oplandet omkring moderne udvikling, og dette vil ændre situationen for nogle af indlandsområdernes nuværende isolation. For at give et eksempel: de nuværende fragtomkostninger ved at bringe en container gødning fra Singapore til Rwanda eller Burundi, er mere end 2,5 gange omkostningerne, forbundet med at bringe det til havnebyen Alexandria i Egypten pga. den forfærdelige, utilstrækkelige kvalitet af transportinfrastrukturen over land på hele kontinentet. Så, ved at skabe adgang til effektiv transport, har regioner fordel af mulighederne for at bringe udstyr og forsyninger ind, for at eksportere deres produkter og ideer, og for indbyggerne til at rejse. Med elektricitet til rådighed, frigøres en højere evne til produktivitet, og værdien af landet, og befolkningen, stiger. Det er der nogle mennesker, der indser. Ulig synspunktet i den transatlantiske verden, ser Kina Afrika som, ikke simpelt hen en kilde til råmaterialer; som et kontinent, det er bedst at holde nede i en tilstand af underudvikling; men derimod som en mulighed for massiv, hurtig, intens, generel, økonomisk udvikling; som potentielle partnere og fælles fremgang; som nye markeder, nye samarbejdspartnere.

Så, alt imens amerikanske og europæiske investeringer i Afrika

er tungt orienteret mod udvinding af mineraler og resurser, så går kinesiske investeringer primært til infrastruktur og små og mellemstore foretagender. I 2010 overhalede Kinas handel med Afrika USA's handel med Afrika og er i øjeblikket mere end dobbelt så stor som USA's handel med Afrika. Og Kina finansierer store projekter; den næsten 500 km (300 miles) lange jernbane med standardspor i Kenya, bygget på 3 år; den 750 km (500 miles) lange jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba, som vil blive forlænget; den reducerer rejsetiden fra dage til timer, mens den farer forbi med 100 miles/timen. Sådanne store investeringer, sammen med den fremtidige færdiggørelse af Grand Inga-dæmningen, af Transaqua-vandsystemet; de vil fuldstændigt transformere Afrikas økonomi, og alle lokaliteterne i den, og bringe adgang til vand, energi og transport og gøre et højere niveau af industri, udvinding, landbrug, videnskabelige og kulturelle satsninger muligt; produktiviteten vil vokse.

Lad os nu vende tilbage til New York City. Hvad er det, der har manglet i New York City? Vedligeholdelse? Nej. Det, der har manglet, er en forpligtelse til at opdage og bygge den næste platform for infrastruktur for området. I sammenhæng med et statsligt kreditsystem, med højhastighedsjernbaner, udført af en statslig jernbanemyndighed, med opgraderede og pålidelige vandveje, med højteknologiske, nye designs af kernekraftværker, og alt dette bygget med et potentielt internationalt samarbejde. Og i denne sammenhæng, hvordan passer så New York City ind i dette større område, som det eksisterer i? Hvor vil den næste generation af transport- og udviklingsknudepunkter komme til at ligge? På hvilke teknologier vil de være baseret? Hvordan kan magnetisk svævetogs-teknologi ændre vores syn på transport? Hvordan vil kommerciel fusionskraft, der virkeliggøres inden for et årti gennem et gennemfinansieret forskningsprogram; hvordan kan dette ændre vores forhold til energi, til materialer, til produktion, til transport? Hvordan vil den udvidede adgang til vand, energi og transport åbne nye områder i landet for

udvikling, og for højere former for udvikling? Hvordan vil Beringstræde-forbindelsen ændre verdens handelsruter? Vil New York City stadig være nationens førende metropol om hundrede år?

Så, jo, reparér L-toget; ja, byg de nye tunneller under Hudsonfloden; udbedr absolut katastrofen, kendt som Penn Station. Men gør det alt sammen i en national og international sammenhæng; en sammenhæng, der har et fremtidsorienteret, økonomisk standpunkt om at foretage spring til en højere infrastrukturplatform. I takt med, at vores fremtidige, nationale jernbanemyndighed bygger et togsystem, der kører 300 miles/timen, med start i hele det nordøstlige område; i takt med, at transit og byer opgraderes til at gøre det muligt for pendlertiden at være en halv time snarere end halvanden time; i takt med, at Verdenslandbroen bliver forbundet med Nordamerika og gør det muligt at rejse over land fra New York til Beijing, fra Nordamerika til Asien; i takt med, at alt dette sker, hvilke totalt nye projekter vil så ske i New York City? Hvad vil byens fremtid være, og hvad vil byens mission være? Fortidens fejltagelse var den, ikke at have en fremtid, og denne fejltagelse må slutte.

Offentliggjort den 14. jul. 2017

**»Alt kan falde på plads,
eller
kunne falde fra hinanden« –**

Topmøde mellem Trump og Putin fredag er historisk vendepunkt

Leder fra LaRouche PAC, 6. juli, 2017 – Med det planlagte topmøde fredag, der nærmer sig, mellem præsidenterne Trump og Putin, er der et stort potentiale for et brud, væk fra det britiskorkestrerede fremstød for at sabotere samarbejde mellem Rusland og USA. Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag advarede om, så er der imidlertid ingen tid at spille på selvtilfredshed –

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden«.

Situationen i Nordkorea drives helt ud på randen, og skylden lægges på Kina, alt imens briterne fabrikkerer *fake-news* om et kemisk angreb i Syrien, hvor skylden lægges på russerne! Vi har spørgsmålet om krig eller fred liggende lige foran os!

Briterne og de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske parti i USA, med de løgnagtige medier som heppekor, ønsker at bringe USA tilbage til Obamas kurs mod krig med Rusland og Kina. Niveauet af kampagnehysteri og desperation for at bringe præsidenten til fald blev i dag udstillet under pressekonferencen mellem præsident Trump og den polske præsident Andrzej Duda, der fandt sted efter deres møde i Warszawa, og hvor en reporter forsøgte at lægge en fælde for Trump og sagde: »Svar ja eller nej; blandede Rusland sig i det amerikanske valg?« Trump levede op til situationen og sagde, i parafrase: »Det kunne have været Rusland, og det kunne have været andre lande. Jeg mener, det har fundet sted i mange år.«

Trump nævnte ikke eksplicit briterne, men han er selvfølgelig helt bekendt med det platte dossier, fuld af løgn, som blev udarbejdet af den britiske MI6-agent, Christopher Steele (på

lønningslisten over britiske aktiver hos både det Republikanske og Demokratiske parti, og måske også hr. Comeys FBI), og som fremstiller Trump som russernes naive tåbe, der bliver afpresset og kontrolleret af Putin.

Presset af den afsporede journalist, der sagde, at det amerikanske efterretningssamfund direkte placerede det på russerne, svarede Trump, helt korrekt, at efterretningssamfundet og journalistens reporter-kolleger for nylig var blevet afsløret i at bringe falske nyheder til torvs med deres påstand om, at »alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i«, at det var russerne; og at medierne var blevet tvunget til at indrømme, at de havde taget fejl med hensyn til denne og flere andre falske nyhedshistorier om Rusland. »Husker I Irak?«, spurgte Trump. »Alle var enige om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, 100 % enige, og det var forkert, og vi endte i ét eneste stort rod.«

Udenrigsminister Tillerson, på vej til G20-mødet, der begynder fredag, sagde til pressen, at det vigtigste på topmødet mellem Trump og Putin fredag »er at få en god diskussion mellem præsident Trump og præsident Putin om det, de begge ser som arten af denne relation mellem vore to lande«. Han bemærkede, at, i Syrien, »påbegyndte vi en indsats ... for at genopbygge tillid mellem os selv og Rusland på det militære niveau, men også det diplomatiske niveau. Jeg mener, at denne indsats tjener begge vore interesser, såvel som også det internationale samfunds generelle interesser«.

Trump vil også mødes med Xi Jinping fredag. Han har allerede offentligt erklæret, at han ønsker, at Amerika skal samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet; den Nye Silkevej. Samtidig vil en stor gruppe ledende, kinesiske landbrugseksperter tale ved et arrangement i Manhattan fredag, med Schiller Instituttet som medsponsor, sammen med også Helga Zepp-LaRouche og flere ledende, amerikanske landmænd og landbrugsfolk, om det presserene nødvendige i globalt

samarbejde for at imødekomme den voksende hungersnødkrise i verden. FAO rapporterede i denne uge, at antallet af underernærede mennesker i verden atter var voksende og demonstrerede behovet for samarbejde for at udvide den videnskab og teknologi, der er nødvendig for at brødføde hver eneste borger i verden.

Trump har forpligtet sig til at afslutte krige for »regimeskifte«, arbejde sammen med Rusland om bekæmpelse af terrorisme og arbejde sammen med Kina om den Nye Silkevej. Han har også forpligtet sig til at gennemføre Glass-Steagall for at gøre en ende på Wall Streets hasardspilsoperationer og vende tilbage til Hamiltons tradition med det Amerikanske Systems dirigerede kredit til den fysiske økonomi og Det almene Vel. Vil han gøre det? De kommende dages historiske begivenheder vil på afgørende vis besvare dette spørgsmål.

Hvad alle lader som om, de ikke bemærker

Leder fra LaRouche PAC, 22. juni, 2017 – Der er en udbredt forventning om, at præsidenterne Trump og Putin vil mødes personligt for første gang, blot to uger og én dag fra i dag, på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli. Dette møde har potentiale til at blive en begivenhed, der forandrer verden. Den russiske senator Alexander Pushkov sagde den 20. juni, at dette møde, hvis det finder sted, vil blive højdepunktet af G20. »Meget vil afhænge af dette møde«, sagde han, og »det er grunden til, at det allevegne imødeses med så store forventninger – fra Tallin til Lissabon, fra Beijing til Kairo«. Jo, det er afgørende vigtigt – og alligevel taler ingen om det! Det »skjuler sig for alle at se«, et begreb, som

Lyndon LaRouche ofte har nævnt, fra Edgar Allan Poes historie 'The Purloined Letter' (Det stjålne brev).

Vore modstandere i den britiske imperiefraktion siger absolut ingenting om dette snarlige Trump-Putin-topmøde, fordi de er forfærdelig bange for, hvad der kunne ske dér. For hvorfor skulle de neokonservative og neoliberale ellers i så mange måneder have løjet, så det driver, om, at præsident Trump og hans medarbejdere på en eller anden måde skulle være russiske agenter? Nu er dette forventede topmøde, der hastigt nærmer sig, så vigtigt, at de nægter så meget som bare at nævne det!

I stedet har de åbenlyst gjort ting, i forsøg på at få Trump-Putin-mødet aflyst – eller, hvis de ikke kan få det aflyst, da at forsøge at sikre, at det bliver ødelagt, og at det blive fuldstændig fjendtligt, så der ikke kan udvikle sig nogen positiv, personlig relation.

Det er baggrunden for, at et sindssygt lovforslag om russiske sanktioner blev banket igennem Senatet gennem et skævt 98-2 flertal for blot en uge siden i dag – og dernæst fejlagtigt benævnt som »Trump-sanktioner« af de løgagtige, britiskskørte medier – til trods for, at Trump-administrationen er modstander af loven og forsøger at standse den, før den vedtages som lov. Det er også grunden til, at amerikanske styrker nedskød et syrisk jetfly den 18. juni, hvilket tvang russerne til atter at afslutte den hotline, gennem hvilken amerikanske og russiske styrker havde 'dekonfliktet' – altså reduceret risikoen for sammenstød mellem fly og luftskyts i et område ved at koordinere deres bevægelser – deres operationer i Syrien. Det var af denne grund, at Steve Mnuchins Finansministerium den 20. juni gennemtvang sanktioner mod 38 russiske og ukrainske firmaer og individer og herved tvang Rusland til at aflyse et planlagt møde mellem viceudenrigsminister Ryabkov og USA's understatssekretær i Udenrigsministeriet, Shannon. Og hvis F-16 fly var det, der cirkulerede rundt om den russiske forsvarsminister Shoigus fly, blot i går?[1] Og hvilke, endnu værre forræderiske

handlinger vil disse folk begå i morgen, i deres hysteri over udsigten til bedre relationer mellem USA og Rusland?

Disse dystre kræfter har nægtet at anerkende det amerikanske folks forfatningsmæssige valgbeslutning fra dag ét, og de nægter stadigvæk. De af os, der støtter præsidenten og Forfatningen, må træde frem for at knuse de forræderiske kræfter, og for at støtte præsidenten i at opnå sine mål gennem at slutte USA til Rusland og Kina i den Nye Silkevej og genskabe amerikansk infrastruktur gennem massiv statskredit, og i partnerskab med Kina, gennem Lyndon LaRouches »Fire Nye Love« fra juni 2014. Og, i morgen kunne være for sent.

En yderligere indikation på de britisk-elskende lags hysteri ved udsigten til et samarbejde mellem Putin og Trump kan findes i den tyske finansminister Schäubles bemærkninger den 20. juni (da han modtog Henry Kissinger-prisen):

»Jeg tvivler på, at USA virkelig tror på, at verden ville være lige så god, hvis Kina eller Rusland udfyldte svælgene, efterladt af USA, og hvis Kina og Rusland simpelt hen fik frie hænder til at dominere de indflydelsessfærer, de har defineret for sig selv. Det ville være afslutningen af vores liberale verdensorden.«

Han lyver, og han ved, at han lyver – men kan I ikke føle hysteriet bag hans løgne?

Foto: Vladimir Putin holdt et møde med regeringsmedlemmer om forholdsregler til beskyttelse af rettigheder hos folk, der er involveret i byggeprojekter med delt egenkapital, og om at definere den juridiske status for folk, der er selvstændige erhvervsdrivende. 22. juni, 2017. (foto en.kremlin.ru)

[1] Et NATO F-16-fly forsøgte at komme tæt på den russiske forsvarsminister Sergei Shoigus fly over neutrale, baltiske vande nær Kaliningrad i dag, men blev jaget væk af et russisk Su-27-kampfly, rapporterer Sputnik Internationale i dag (21. juni).

Shoigu var en route til den vestligste, russiske by, Kaliningrad, da F-16-flyet forsøgte at nærme sig. Ruslands Sukhoi Su-27 kampfly, et af de fly, der eskorterede Shoigus fly, viste dernæst sine våben, hvilket fik F-16-flyet til at trække sig.

Giv amerikanerne nogen anerkendelse / kredit!

Leder fra Larouche PAC, 21. juni, 2017 – Med det rette lederskab afviser amerikanere det britisk-ansporede forsøg på at »kuppe« præsident Trump, tvinge ham ud af embedet gennem impeachment, tilbagetrækning eller endda mord, fordi han ønsker samarbejde med Rusland og Kina. Dette kup, der implicerer Obamas efterretningstjenester og FBI-direktør, har drevet det Demokratiske Parti vanvittigt med antirussisk McCarthy-isme imod Trump – og det taber fortsat valg på grund af det.

Med hensyn til anti-Trump-intrigemagernes motivering, lyt blot til den fanatisk nærige, tyske finansminister, Wolfgang Schäuble, der i går angreb Trump i en tale i Berlin:

»Jeg tvivler på, at USA virkelig mener, at verdensordenen ville være lige så god, hvis Kina eller Rusland ... simpelt hen fik frie hænder til at dominere de indflydelsessfærer, de har defineret for sig selv. Det ville være enden på vores liberale verdensorden.«

Fuldstændig rigtigt – den »liberale« verdensorden, som afindustrialiserede USA's økonomi og gjorde den til en rustbunke, og som amerikanerne stemte for at blive af med. De betroede Trump atter at gøre Amerika til en industrimagt, en

teknologisk magt, en magt i den nuværende og fremtidige udforskning af rummet. Kongressen – begge partier – skal omgående gå i gang med at genopbygge og erstatte nationens forældede, økonomiske infrastruktur. Samarbejde med Kina, med dets »Bælte & Vej Initiativ«, der er mange gange større end Marshallplanen, kan på dramatisk vis hjælpe, lige fra højhastigheds-jernbanenet og til Månelandinger.

I en tale for USA's Handelskammers »topmøde« for udenlandsk investering i mandags, sagde finansminister Steven Mnuchin:

»At arbejde med udenlandske investorer vil blive en afgørende del af enhver infrastrukturplan, vi fremlægger.«

Fint. Mange kinesiske ledere af foretagender blandt de 1.200 deltagere ønsker at se Kina investere i byggeri af ny, amerikansk infrastruktur, gennem amerikanske, statslige kreditinstitutioner som de fire, store nationalbanker, der har finansieret Kinas utrolige infrastrukturgenembrud i de seneste tyve år.

Men dernæst sagde Mnuchin:

»Partnerskaber mellem det offentlige og det private er afgørende ...«

for byggeri af ny infrastruktur – den mislykkede »liberale verdensorden«. Så kaldte PPP'er (Public Private Partnerships), hvor investeringsselskaber vil have deres kapital tilbage inden for 10 år, og 10-12 % årligt afkast, bygger IKKE nye infrastrukturplatforme.

Et netværk af højhastigheds-jernbanelinjer over hele nationen?

Systemer af sluseporte, der ville have beskyttet New Orleans fra orkanen Katrina, og New Yorks transportsystem fra superstormen Sandy?

Afsaltningsanlæg og vidtrækkende vandføringssystemer til kunstvanding af det vestlige USA?

Baser til menneskelig beboelse på Månen?

PPP'er skaber ikke sådanne ting!

Men det gør *statskredit*. *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, sagde for et par år siden:

»Vi taler om en investering over mere end én generation. Alle de store projekter, som vi nu behøver, ligesom i fortiden, er projekter, der kræver flergenerationsinvestering. Det er at påtage sig gæld, en gæld, der løber over flere generationer. Og én af de ting, vi må mestre i denne henseende, er, hvad er menneskets natur ...

For det første, så er ideen om kredit menneskelig. Det eksisterer ikke for noget som helst, undtagen for mennesket, så vidt vi ved. Vi udarbejder derfor et monetært system, eller et finanssystem, baseret på et system med kredit, hvilket vil sige udviklingen af en person, der videregiver noget, der er til fordel for den næste generation. Og dette er ikke en proces, hvor noget fortsætter; det er en proces, hvor noget udvikles. Og udviklingsenheden er det, vi bør kalde 'kredit'.«

Store projekter ved hjælp af statslig kredit, en gæld, som den næste generation vil kunne »tilbagebetale« ved at bruge infrastrukturen på et højere, teknologisk niveau til at producere og til at leve på et højere, og mere produktivt, menneskeligt niveau. Kun nationer kan skabe den form for kredit, individuelt og gennem internationale udviklingsbanker, som LaRouche har foreslået det i femogfyrre år.

Der er ikke mere tid til at »tale om at bygge en ny infrastruktur«. En nationalbank i Hamiltons tradition til sådan kredit, må skabes nu.

Foto: Finansminister Steven Mnuchin aflægger ed i det Ovale Kontor. (Photo V.P. Mike Pence's Twitter)